

LIMEN 3

Pater Meus Numquam Abiit.

Sunt homines qui conclave relinquunt.

Et sunt homines qui directionem relinquunt.

Priores evanescunt.

Posteriores manent.

Multos annos credidi hereditatem rem esse bonorum, possessionum, rerum servandarum aut tradendarum. Tempore intellexi veram hereditatem multo difficiliorem esse visu.

In armariis non invenitur.

In oculis non invenitur.

In documentis non invenitur.

In moribus habitat.

Pater meus formulas mihi non reliquit.

Librum praeceptorum mihi non tradidit.

Tabulam vitae accuratam mihi non paravit.

Reliquit mihi aliquid multo difficilius explicatu.

Modum in mundo standi.

Iuvenis id non videbam.

Filii patres suos raro clare vident.

Eos pro re certa habent.

Eos praesentiam perpetuam putant, quasi legem naturae.

Ut mare.

Ut caelum.

Ut vices temporum anni.

Eos aspiciunt nec perscrutantur.

Eos audiunt nec intellegunt.

Eos imitantur nec animadvertunt.

Deinde aetas venit qua omnia mutantur.

Verba multos ante annos dicta revertuntur.

Gestus aliam significationem induunt.

Etiam silentia novam vocem accipiunt.

Tum demum vere incipimus cognoscere eos qui nos praecesserunt.

Pater meus valorem responsabilitatis mihi non explicabat.

Eam exercebat.

Et illud discrimen ingens est.

Homines parum meminerunt eorum quae docentur.

Plurimum meminerunt eorum quae vivuntur.

Cum vir promissum difficile servat, aliquis observat.

Cum cladem fert nec culpandos quaerit,
aliquis observat.

Cum officium suum facere pergit nullis
plausibus acceptis, aliquis observat.

Saepe ille aliquis filius est.

Etiam cum distractus videtur.

Etiam cum longinquus videtur.

Etiam cum non intellegere videtur.

Observat.

Et servat.

Multa consilia quae in vita adulta cepi radices
habent in annos multo remotiores demissas.

Non in libris nata sunt.

Non in societatibus nata sunt.

Non in cursibus disciplinae nata sunt.

In domo nata sunt.

In familia.

In summa morum qui tunc ordinarii videbantur
et quos hodie eximios agnosco.

Memini rem quam tempus me docuit.

Omnis filius, serius ocius, se patri similem
esse invenit modis quos non praeviderat.

Subito accidit.

Inter colloquium.

Dum difficultatem obit.

Dum sententiam pronuntiat.

Dum consilium capit.

Subito aliquid agnoscit.

Vultum.

Habitu.

Motu.

Et intellegit quasdam praesentias numquam
vere discedere.

Formam mutant.

Nihil amplius.

Per annos terras diversas transi.

Culturas diversas.

Linguas diversas.

Laboravi cum hominibus ex omni parte mundi
ortis.

Attamen rem miram reperi.

Ubique idem desiderium exstat.

Ubique eadem reverentia exstat erga eos qui
nos praecesserunt.

Ubique exstat cupido parem esse alicui qui
nobis exemplum reliquit.

Verba mutantur.

Nomina mutantur.

Geographia mutatur.

Sed affectus idem manet.

Nam omnis homo in mundum per alium venit.

Nemo a nihilo incipit.

Omnes continuatio alicuius rei sumus.

Fabulae.

Familiae.

Electionis multo ante ortum nostrum factae.

Tempore didici hominem non ex eo quod possidet metiri.

Ex eo quod relinquit eum metior.

Et quod relinquit fere numquam congruit cum eo quod relinquere destinaverat.

Pater se curriculum aedificare putat.

Sed fortasse principium relinquit.

Se securitatem relinquere putat.

Sed fortasse fortitudinem relinquit.

Se responsa relinquere putat.

Sed fortasse modum ea quaerendi relinquit.

Haec est pars hereditatis invisibilis.

Maximi momenti.

Firmissima.

Illa quae vivere pergit cum cetera omnia
consumpta sunt.

Multi homines timent ne in oblivionem cadant.

Timor antiquus est.

Penitus humanus.

Sed credo aliam formam permanendi exstare.

Non statuarum.

Non imaginum photographicarum.

Non monumentorum.

Permansio vera in consequentibus vivit.

In bono quod pergit.

In dignitate quam alii imitantur.

In responsabilitate quae de manu in manum
transit.

In indole quae aliam indolem gignit.

Pater meus illic ipsum vivere pergit.

In consequentibus.

Non ut memoria.

Ut praesentia.

Interdum, diebus difficilibus, me deprehendo
quaerentem quod consilium capiam.

Quam viam sequar.

Quod pondus accipiam.

Quam responsabilitatem suscipiam.

Et fere semper responsum e loco perantiquo venit.

Locus sine inscriptione.

Locus sine geographia.

Locus e memoria et gratia factus.

Vocem non audio.

Vultum non video.

Sed directionem agnosco.

Et satis est.

Nam denique non verum est quosdam homines abire.

Simpliciter ante nos ambulare desinunt.

Intra nos ambulare incipiunt.

Ideo non dico patrem meum abiisse.

Dico eum iter alio modo pergere.

In consiliis meis.

In verbis meis.

In erroribus meis.

In responsabilitatibus meis.

In modo quo alios tracto.

In modo quo promissum servo.

In modo quo tempus obeam.

Et dum aliquid horum omnium vivum manebit,
pars eius iuxta me ambulare perget.

Silenter.

Ut veri patres semper fecerunt.